

Xấu Dây Nhưng Tốt Củ

Nguyễn Thạch Giang

Chiều Thứ Sáu mới vừa lãnh lương, tôi tắm rửa sạch sẽ mặc đồ đẹp xách xe đi... tìm vui. Cuộc đời ở xứ này vui nhứt là cuối tuần. Tôi ghé quán kiếm gì ăn dần bụng, trước khi lao vào cuộc vui (có khi kéo dài tới sáng). Gặp chị Bạch Lê đang ngồi ăn một mình, tôi xáp lại ngồi chung tán láo cho vui. Tôi quen chị Bạch Lê lâu rồi, chắc cũng hơn mười năm về trước, lúc đó chị mới vừa ly dị chồng, chị buồn đi chơi lang thang gặp tôi. Tôi với chị hạp tình hạp tánh hạp đủ thứ. Chị giống tôi ở chỗ sống hôm nào biết hôm đó, còn ngày mai... tính sau. Kiểu người mà dân ở đây nói là sống "from paycheck to paycheck". Tôi độc thân không nói làm chi, bà này có hai con vậy mà cũng "kệ", ly dị xong thằng con trai theo cha về ở với bà nội, đứa con gái theo mẹ về nhà ông bà ngoại, má chị nuôi giùm con chị, bà nói mày lông bông cái thân lo chưa xong, con nhỏ theo mày lớn lên có nước đi "móc bọc". Chị Bạch Lê làm nail, nhà chị mấy anh em đều làm nail, má chị nói không có cái nghề nào dễ như làm nail, chỉ nội tiền tip ăn không hết. Mấy anh mấy chị của chị ai cũng có tiệm, chỉ mình chị là đi làm công. Chị làm đủ tiền xài là được rồi chớ không mong làm giàu làm có gì với ai. Chị của chị là chủ tiệm nên chị ý y, muốn làm thì làm muốn nghỉ thì nghỉ, vui làm, buồn... nghỉ đi chơi. Má chị nói, mày làm cho người ta chắc bị đuổi lâu rồi.

Ăn xong tôi rủ chị Bạch Lê lên sòng bài chơi, mấy tuần nay tôi không có đi lên đó nên giờ thấy nhớ... ông tây bà đầm. Lúc trước tôi hay chơi xập xám bảy lá, giờ thì mê baccarat mau ăn mau thua. Chị Bạch Lê thì đánh poker 3 lá, chị mê bonus có khi hên đặt mười đồng trúng năm trăm. Đánh tới nửa đêm thì tôi với chị thua sạch túi, xui quá, lâu lắm mới tới sòng bài mà cũng còn... xui. Tôi rủ chị tới nhà anh Tình ngủ sáng về. Tôi gọi điện thoại cho anh Tình, anh okay, cửa nhà anh lúc nào cũng rộng mở. Anh sống với đứa con gái chừng mười sáu tuổi. Hai cha con ở trong căn nhà nhỏ hai phòng ngủ, vợ anh bỗng dưng mê người tình tóc vàng mắt xanh dẫn nhau đi nơi xa lắm. Anh kể tôi nghe, anh nói anh năn nỉ chị hết lời mà chị vẫn bỏ đi... theo tiếng gọi của cái gì không biết.

Tôi mê cờ bạc, giờ thua hết tiền thấy đói bụng, anh lược mì gói cho tôi và chị Bạch Lê ăn. Mì gói anh làm ngon hơn mì ngoài tiệm, anh để thêm chút giá, cho thêm hành, bò viên, thịt băm, ngon hết biết. Tôi nói tôi và chị Bạch Lê ngủ trên ghế sofa, phiền anh cho mượn cái mền mỏng là được rồi. Anh hỏi hai người nằm ngủ như vậy có được không. Tôi nói được, ngủ tới sáng không hề có gì xảy ra. Chị Bạch Lê gõ đầu tôi, ai mà không biết mày là thái giám. Thỉnh thoảng tôi cũng nằm ngủ trên ghế sofa, nhưng thường ngủ một mình, tối nay ngủ "hai mình". Hai người nằm xoay ngược đầu nhau, nghĩa là bàn chân của người này sẽ đưa vô ngay mặt của người kia. Mặc dù tôi không bị hôi chân, hôi mũi vợ nhưng cũng lịch sự đi rửa chân cho thơm trước khi ngủ. Tôi nhắc khéo chị Bạch Lê, chị nói chân tao thơm như vậy mà mày cũng bắt tao đi rửa.

Nằm chút xíu là chị Bạch Lê ngáy khò khò, lần đầu mới thấy đàn bà ngủ cũng ngáy. Tôi trần trọc ngủ không được, không phải vì lạ nhà hay vì có người đàn bà nằm cạnh bên, chắc tại vì thua hết tiền, suy nghĩ không biết lấy gì xài hai tuần sắp tới đây. Anh Tình cũng khó ngủ rọ rọ suốt đêm, chút xíu là nghe anh đi vô nhà tắm, chút xíu là anh đi ra tủ lạnh rót sữa uống. Cha này già mà còn uống sữa. Đi ngang anh tò mò đưa mắt nhìn, chắc là hồi nào tới giờ anh chưa từng thấy trai gái nằm ngủ chung trên ghế sofa như thế này.

Thấm Nguyễn

Buổi sáng thức dậy rủ nhau đi ăn. Anh Tình ghé vô quán "Phở 75", tôi không chịu nói thôi mình vô quán "Phở 54" đi. Anh Tình ngạc nhiên:

– Ủa sao vậy? Lúc trước mày ca tụng quán này dữ lắm mà, mày từng làm ở đây phải không?
– Bữa trước tui đi ăn, ông bả miệng lưỡi khen tui lúc rày thấy có vẻ bảnh bao hơn hồi đó. Tường sao, mình móc tiền trả ông cũng lấy, chưa từng thấy ông chủ quán nào như cha này, ai đời, người làm cũ của mình tới ăn mà cũng thò tay lấy tiền.

Anh Tình cười giòn không nói gì, chắc là anh nghĩ không có gì sai trái khi ông chủ cũ tính tiền ăn của người làm cũ. Chị Bạch Lê nói theo cho tôi vui. "Ủa, cha này hơi

keo". (Tôi thích chị Bạch Lê ở chỗ đó, biết cách nói vuốt đuôi cho người ta vui). Tôi sẵn dịp kể cho anh Tình nghe chuyện trước đây có thời tôi đi làm quán phở.

Hồi đó mới qua, tui kiếm việc gì làm tạm kiếm tiền mua xe. Thấy quán phở của "ông 75" đang cần người làm, tui vô xin đợi dù chưa có kinh nghiệm bưng bê. Lúc đó cũng có một thằng mới qua cỡ tuổi tui vô xin việc làm. Ông chủ mướn cả hai. Ông nói tui mặt mày sáng sửa đẹp trai hơn thằng kia, cho tui đứng phía trước lấy order, thằng kia làm dưới bếp rửa chén.

Anh Tình tròn mắt,

- Mày đẹp trai?
- Thì đẹp hơn thằng đó. (Có thể nói cách khác là tui xấu ít hơn nó).
- Mà anh có biết tại sao là "Phở 75" không. Khách nào vô cũng nghe ông khoe cái sự tích ngày xưa ông tới Mỹ chỉ với chiếc quần xà lỏn. Ông nói hôm 30 tháng Tư tôi đi ra bến tàu, thấy người ta chen lấn xuống tàu tìm đường di tản, tôi chẳng biết ắt giáp gì thấy người ta đi, mình đi theo. Tới Mỹ không tiền bạc, không chữ nghĩa, có nghề phụ bếp quán phở nên xin vô quán phở làm. Được một thời gian học được nghề, có chút vốn hai vợ chồng nhảy ra mở quán. Người ta thì "Phở Tàu Bay", "Phở 54", "Phở 79", mình qua đây năm 75, thôi lấy tên quán là "Phở 75" làm kỷ niệm cho con cháu nhớ đời. Người ta nói "có gan làm giàu" thiệt đúng. Vợ chồng tôi mà không liều mạng làm gan mở quán thì tôi làm sao có tiền mua xe "mọc xơ đéc". (ở đây người ta nói mơ xí đi, cha này qua đây đã lâu mà cũng cứ còn mọc xơ đéc.

Biết mà, nhìn quán khách đông nườm nượp, ai không biết vợ chồng ông tối nào cũng chong đèn đếm tiền mệt nghỉ. Chồng thì mê xe, vợ thì mê hột xoàn. Ngồi tính tiền quán phở mà bà đeo vàng đồ tay, lâu lâu đưa bàn tay lên ngắm hạt xoàn. Bà nói trong đời chị mê nhất là hạt xoàn, ngồi ngắm nó lấp lánh sắc màu hàng giờ không biết chán).

- Rồi sao mày nghĩ làm?
- Làm đâu được chừng ba tháng, có thằng cha con mẹ nào khó chịu, "complain" với ông chủ là tui lấy order mà cái mặt sao mà buồn quá, không khi nào thấy nó cười.

Anh Tình với chị Bạch Lê cười ha hả. Ai có đi làm waiter nhà hàng thì biết, có nhiều quý ông quý bà khách hàng thượng đế thật là dễ ghét. Quán đông ồn ào, mình đứng chờ cả buổi cũng chưa lựa được món ăn, mình bỏ đi kêu lại mắng vô mặt sao không đứng chờ. Hôm nào xui xẻo, gặp ngài thượng đế như vậy mà biểu tui cười.

- Rồi mày bị ông đuổi?
- Không, chưa đuổi, cho thằng dưới bếp lên lấy order, tui đổi chỗ của nó xuống bếp rửa chén. Làm được chừng ba tháng thì bị đuổi vì tui rửa chén sạch quá.

Anh Tình cười giòn, chị Bạch Lê thì hiểu tôi bị đuổi vì rửa chén lâu quá. Tôi rất ghét ai rửa chén không sạch. Tôi đã từng thấy cô người làm rửa ly trong quán cà phê, cô nàng nhúng cái ly dơ vô bồn chứa nước xà bông, cô lấy ra nhúng vô bồn nước sạch, xong. Cô rửa cái ly chớp nhoáng chưa đầy một phút. Nhìn cô rửa ly mà tôi thấy ón chề đậu. Nhưng ở nhà hàng quán ăn thì người ta cần người làm cho nhanh cho lẹ, chén bát nhìn có vẻ hơi sạch là được rồi cần chi phải sạch bóng.

- Hôm cho tôi nghỉ ông chủ kêu tôi lên nói văn hoa, anh nghĩ là chú mày nên tìm việc gì khác mà làm, chứ cái việc rửa chén anh thấy chú mày không thích hợp. (Đâu cần phải ăn nói lịch sự quá vậy cha).

Kỳ lãnh lương sau tôi rủ chị Bạch Lê tới nhà anh Tình "nhậu". Tôi lãnh phần đứng bếp lo nồi. Tôi làm món lẩu bò, món này dễ nhất trên đời, hầm xương lấy nước ngọt bỏ vô nồi lẩu. Chuẩn bị thịt bò, tôm lột vỏ, cá phi lê, mực, con chem chép, rau sống xà lách, bánh tráng, luộc chút bún, xong, để ẹc. Trong khi chờ tôi chuẩn bị bữa nhậu, chị Bạch Lê và anh Tình ngồi hát karaoke. Chị Bạch Lê rất mê hát, hồi nhỏ chị từng mơ lớn lên làm ca sĩ. Chị nói nếu ở Việt Nam, chị sẽ đi thi hát "Solo cùng Bolero". Có lần má chị hỏi tôi có biết Bạch Lê hát cải lương Hồ Quảng không. Ca sĩ thì họa may tôi biết chớ nghệ sĩ hát cải lương thì tôi chịu. Má chị nói lúc bà mang bầu coi cải lương tuồng "Bao Công xử án Quách Hoè", cô đào Bạch Lê đóng vai "Quách Hải Thợ" thiệt là hay xuất sắc. Cho nên để chị ra bà đặt tên chị là Bạch Lê, mong chị sau này sẽ nổi tiếng như cô đào hát cải lương. Nhưng chị Bạch Lê không thích hát cải lương, chị thích hát tân nhạc, mà thích nhất là nhạc Bolero.

Ăn xong hai người kéo nhau ra hát tiếp, bỏ tôi một mình dọn dẹp. Chị Bạch Lê hát anh Tình ngồi kế bên, lâu lâu giả bộ say rượu đặt bàn tay lên đùi của chị Bạch Lê. Chị Bạch Lê miệng thì hát mắt ngó màn hình nhưng cũng biết có người đặt bàn tay lộn chỗ lên đùi của mình, chị nhẹ nhàng đẩy bàn tay lông lá ra chỗ khác. Tôi vừa rửa chén vừa liếc nhìn trộm hai người, thấy tức cười không nhịn được hỏi anh Tình đang mơ gì đó.

Chị Bạch Lê hỏi tôi nghe chị hát có hay không, chị muốn làm một cái “cờ líp” bỏ lên YouTube cho thiên hạ lé mắt chơi. Mình tự quay “cờ líp”, tự hát, rồi tự bỏ lên YouTube kiểu như ca sĩ “Lệ Roi” năm xưa, mình sẽ nổi tiếng mà không tốn tiền.

Tôi thấy nhan sắc của chị Bạch Lê chỉ trên trung bình một chút xíu, còn giọng hát thì cũng na ná như trăm ngàn giọng hát đang tràn ngập trên YouTube, tôi thành thật góp ý cùng chị.

- Nếu giọng hát của mình không có gì đặc biệt nổi trội, thì phần “hình” mình làm sao cho gây được sự chú ý của thiên hạ. Chị định hát bài gì?
- Chị đang thích bài “Người tình không đến”

Bài hát này thì tôi biết, đang “hot”, từ ca sĩ hải ngoại cho đến ca sĩ trong nước, từ ca sĩ ngôi sao cho đến ca sĩ hát đường phố bán kẹo kéo xúm nhau hát bài này.

- Chị có áo dài không?
- Có một cái nhưng không có quần

Anh Tình ôm bụng cười khùng khục, chắc anh cũng biết cái vụ cô ca sĩ Mỹ mặc áo dài Việt Nam mà không mặc quần.

- Bữa nay mập, cái quần mặc hồng vừa.
- Vậy thôi mặc váy cũng được, mình sẽ quay cảnh chị ra sân ga đón người tình mà người tình không đến. Chị buồn bã quay trở về, gió lộng thổi tung tà áo, tui muốn bắt chước cảnh cô đào hát bóng có tấm hình nổi tiếng gió thổi bay tung váy.
- Thắm Thúy Hằng phải không?
- Không phải, cô đào này người Mỹ tui quên tên mất rồi, anh Tình có nhớ là ai không?

Anh Tình làm thinh, cha này không đọc báo, tấm hình nổi tiếng cả thế giới vậy mà cũng không biết.

- Để tặng phần “gợi cảm” chị sẽ mặc áo hơi mỏng đi trong mưa gió. Gió thổi tung tà áo và mưa sẽ làm chị... ướt.
- Ướt ít thôi nhe, chị sợ ướt nhiều quá bỏ lên YouTube con chị thấy nó la.

Cũng khổ, đời xưa con cái sợ cha mẹ la, đời bây giờ cha mẹ sợ con la.

Tuần sau tôi và chị Bạch Lê đến nhà anh Tình để ghi hình cho cái “cờ líp” bài hát “Người tình không đến” của chị Bạch Lê. Dẫn nhau ra sân ga chờ xe lửa tới làm hậu cảnh sao thấy phiền phức quá, thôi lấy cảnh vòng vòng khu nhà anh Tình cũng được. Đây là lần đầu làm thử coi xem sao, ghi hình bằng cái iPhone đời mới của anh Tình. Nếu thành công, lần sau sẽ tính tiếp.

Để làm cảnh mưa tôi lấy vòi nước tưới cỏ của anh Tình tạo cảnh mưa rơi lát phát, cũng tạm ổn. Tạo cảnh gió thì dùng quạt máy để gần cho gió thổi tung tà áo. Anh Tình lom khom cầm cây quạt, tôi cầm cái phone quay qua trở lại cố gắng ghi hình sao cho thật hấp dẫn cảnh chị Bạch Lê bị gió thổi “tốc váy”. Nhưng tiếc quá! gió của cây quạt không đủ mạnh thành ra gió thổi mà không thổi tung được cái gì, thôi kệ, tạm thời chấp nhận như vậy đi.

Lồng tiếng hát và đưa lên YouTube cả anh Tình và tôi không biết cách làm, cái vụ này để hỏi thăm người nào biết nhờ họ làm giùm. Mấy ngày sau anh Tình gọi phone cho tôi “thành thật khai báo”, tối tối anh lấy cái phone mở cái “cờ líp” coi cảnh chị Bạch Lê đi trong mưa gió. Coi tới coi lui cảnh chị bị mưa làm ướt áo, gió thổi tung váy, anh tưởng tượng hơi nhiều anh bị “dựng cột buồm”. Nghe qua tôi không nhịn được bật cười khùng khục.

- Cha nội ơi! Tui coi phim người ta cời tuốt tuột còn chưa thấy gì, anh chỉ mới tưởng tượng thôi mà cũng dựng dựng được cột buồm, tài thiệt.

Anh Tình bỗng mê chị Bạch Lê, anh mê chị lộ hẳn ra ngoài, người quen ai cũng biết. Chị Bạch Lê cũng biết, có lần tôi ỡm ờ thử coi chị trả lời ra sao. Chị nói hai con chị đã lớn, giờ mà ngồi ôm con mọn chắc chị làm không được. Đó có phải là câu trả lời cho lời tỏ tình của anh Tình? Tôi không chắc lắm, đôi lúc tôi cũng không hiểu rõ lắm con người của chị. Nhìn thoáng qua có thể đánh giá chị sai, ai cũng nghĩ chị là một người sống hời hợt, vui đâu trút đó, không chuyện gì ra chuyện gì. Nhưng gần gũi chị lâu ngày, sẽ thấy chị coi vậy chứ không phải vậy.

Chồng cũ của chị đã có vợ khác, cô vợ trẻ đẹp có tài làm business, hai vợ chồng có một tiệm liquor thấy cũng lớn. Hôm ông bà ăn tân gia mừng nhà mới, chị rủ tôi đi theo chơi cho vui, sẵn dịp coi mắt ông. Lúc về tôi thấy chị có vẻ buồn buồn, tôi giả bộ chọc quê nói chồng cũ của chị mời chị tới để chị thấy tiếc rẻ là đã bỏ ông. Chị Bạch Lê nhìn tôi cười mỉm.

- Chị không bao giờ hối tiếc là mình đã buông tay một người nào đó

Chị Bạch Lê bắt chước người ta nói một câu kiểu cọ, nhưng tôi hiểu thấm thía hai chữ “buông tay”. Tôi thấy anh Tình ngày càng “Tương tư nàng ca sĩ” càng lậm. Tôi nghĩ kiểu người như chị Bạch Lê đâu có hợp với anh. Tôi nói gần nói xa, lầy chị anh sẽ nhức đầu dài dài. Anh Tình trầm ngâm nói anh chấp nhận nhức đầu. Nghe anh nói cũng tội.

- Bả chê anh xấu. Xấu banh nhà.

(Nhan sắc của anh Tình như vậy mà chị chê xấu... xấu banh nhà, cái nhan sắc của tôi, không biết nó xấu... banh cái gì đây).

Anh Tình bước đến kính soi gương.

- Anh như vậy cũng đâu đến nỗi xấu lắm. Bả chê tao xấu thì mày nói tao tuy xấu nhưng là người lương thiện, chăm chỉ làm ăn thương vợ thương con và nhứt là không mang tiếng tứ đồ tởm.
- Mấy cái đó thì chỉ biết
- Thì mày lựa lời nói tốt cho tao
- Tui nói anh tuy xấu đây nhưng tốt củ.

Anh Tình khoái chí bật cười khùng khục. Chị Bạch Lê nghe tôi nói anh Tình tuy bề ngoài xấu xí nhưng bên trong cũng có cái tốt... tốt không ngờ. Chị cười khùng khục. Không biết có phải vì vậy hay không mà chị không còn ngổ lờ lời tỏ tình của anh Tình nữa. Một hôm anh Tình khoái chí điện thoại cho tôi biết là chị Bạch Lê không còn hát tay anh ra khi anh vô tình để lên đùi chị.

Tôi có việc đi xa khoảng một tháng, chừng trở về nghe tin chị Bạch Lê dọn về ở chung với anh Tình. Tôi gọi điện thoại chúc mừng hai ông bà. Chị nói ở chung chứ không làm đám cưới. Vậy cho dễ tính. Tiệc ra mắt đãi trong nhà hàng buffet, chị Bạch Lê và anh Tình mặc đẹp không thua gì cô dâu chú rể. Nhà trai nhà gái đông đủ xúm nhau chụp hình đủ kiểu. Anh Tình kéo tôi lại chụp một tấm hình làm kỷ niệm. Tôi nói thôi anh ơi, tui xấu xí không thích chụp hình. Anh nói mày đâu xấu bằng tao, xấu banh nhà. Tôi chột nhớ lời nói chơi hôm trước, anh tuy xấu nhưng xấu đây mà tốt củ. Tôi ôm bụng cười một mình.

Nguyễn Thạch Giang